

Publicerad 2009-07-17 16:31 av Johan-van-damme

Till kvinnan som blev min riktiga verklighet

Besviken
bitter blyg

jag åker genom spegeln
har varit döende väldigt länge

jag har varit utan dig väldigt länge
min ros från solen, min ros

plockar dig vid
daggryningen, mitt hjärtas
alla ihåligheter,

det svarta blodet
har stagnerat och jäser sig till ett nackskott

Jag saknar dig, det vet du

Kassörskan med vidrigt mycket

mascara, hängpattar och mundiarré

vad vill hon, ingenting förmodligen, vad vill

jag, jag vill ha dig men jag vill ha dig

som törnekronor

kring mitt inre krig, jag vill skrika, ut ut

jag vill inte att det skall ta slut

Du är inte jag och
etcetera osv

vi är vi om vi

är tillsammans, då är
vi ett
men
vi
försvinner snart in i spegeln

spegeln som speglar
våra inre projektioner

den går i tusen bitar och
så ligger vi där

på golvet som skärvor,
det vore ett lyckligt slut

Du jobbar på jobbar på,
lever träl - jag är feg

vad gällande emotioner
men skjuter
radioaktiva svulster med

mina ögons eld, du vet

att jag brinner och
att jag inte slocknar
så länge du finns, du finns
du finns du finns

Krossar.

Krossar du mig så är det ok

då är jag död
och där döden finns
finns inte vi;

nästan gång jag ser dig

släpar jag in dig i sovrummet
och ger dig de där orgasmerna
jag är så duktig på

Kom till mig i drömmen i natt
måste ha dig där

där

där vi kan relaxa och arbeta

i våra inre landskap
i symbios,
aldrig aldrig, släpper jag dig

släpper du mig så älskar
jag dig ändå,
förbehållslöst

och klandra dig inte om du tröttnar
jag ändar mitt liv
och det är inget mer med det

jag blir mull och kanske växer det
upp liljekonvalj ur mitt kranium,

plocka dem då och torka dem,
låt de torkade blommorna vara jag

prata med dem, älska dem
gör dem riktiga, som du gjorde med mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan-van-damme med Poeter.se id #26874 innehar upphovsrätten